

DARAI Lajos (*Kápolnásnyék*):

Történelmi szózat

Magyar vagy-e az utolsó gyökig, hűséges néphez, nyelvhez,
hazához, nemzethez, műveltség átadáshoz, mikor mindezt
szakadékba lökik? Megtart-e téged, Isten küldötte embert
e csodálatos hited, ha jó törvényt igaz múlt és jövő rendel,

s áldott családok vérében van minden? Hogy ezért érvényes
parancs, jobbként fennmaradni, mint ahogy születünk, minnek
elvét adván értelmes a szó, erre lehet egymásnak munkát adni,
élet-étket anyaföldtől kapni, midőn az időnk lét-kamat-adó.

Hol *volt*, hol *nem volt* Magyarország, értetlen hatalmasok
fejtik történelembe rejtett sorsát. Nem értik létezését, mert
itt akkor is magyar volt az élet, mikor pattintott kavicsok
széle adott minden vágáshoz élet. Százezres időréteg nálunk

itt a mérték, jégkorszakok hátán műveltük túl magunkat
a pusztuláson: egyre ragyog Napunk, arcunk felé fordulhat.
Földünk, e napozó felület, ha áldott színeket ölt lelkünk,
szorgalmunk ünnepén a szüret által ad épp eleget ennünk.

Hol volt, hol nem volt Magyarország? Térkép rajzoló katona
had söpri asztalunkról a morzsát. Másfélezer éve így halad
vérezve előre a nemzet, majd lecsökken, mégis szaporodik
a nép, de más alakban nemzett. Dözsöl, kérkedik, aláz porig

emberölő eszközhöz nyúlók hívságos tábora, és marad
a magyar virtus jövőt múltból építő csodatény áradat.
Nekünk szól a lelkiismeret: legyen becsület társas szinten,
egyenlő tág a világ keret, és végül adjon igazat Isten.

Múlt mélyére tekintő keresés lehet-e korszerű naprakész eszközök nélkül?
S mit érnek ez eszközeink mélyenszántó történelmi szemléletmód heve nélkül? Előad-
hatóvá rendeződhetnek-e valaha is adatok, ismeretek beleélő részvétel nélkül?
Hitelenségtől mentő céltudattal vitethetjük-e vissza magunkat, érdekeinket a múltba,

vagy csak az elfogulatlan ítéletünk nyújthat megfontolandó tanulságot számunkra?
Elhanyagolható-e, hogy nem törhetünk teljességre múltban adott körülmény halmaz

összeszámolt figyelembevételében: életünk hasonló adottságából egészíthetjük ki a múlt fehér foltjait, ábrázolhatjuk, mérlegeljük gondolatban részletes mindennapjait.

Hogy honnan jöttünk, honnan vagyunk mi, egyáltalán nem földrajztudomány-kérdés, nincsenek benne ezer kilométerek, inkább a hagyományos emberség-féltés. Mert onnan jövünk, a barlangok mélyéről, hol nem volt még se fűtés, se világítás, állatbőrökben vészeltünk át hideget, s kellett beszédizom és torok tágítás.

Okosan gyűjtögettünk, futva vadásztunk, magunknak készítettünk jó eszközöket, ismertük a tájat, mint a tenyerünket, egységbe forrasztott a szellemi közeg. Onnan, a hegyes-dombos vidékről jövünk, ahol az erdővel barátságban voltunk, házunk oszlopait földbe süllyesztettük, napjainkat Hold-naptárral számoltuk.

Állatokkal, ha lehetett, jó barátságot ápoltunk, vadak ellen védekeztünk, a tüzet igen sok mindenre használtuk, ösztönösen gyógyfüvekkel fűszereztünk. A csendes és nagy vizek partjáról jövünk, mikor még a folyók igen lassan folytak, hogy a bő haláldást kedvünkre átadják, mocsarat képezve bőszen kanyarogtak.

A gabonatóblák közepéről jövünk, hol kézzel gyomláltuk ki a káros gyomot, a konyhakertekből, hol minden megtermett, mikor az életünk alig hagyott nyomot. A fenntarthatóság lényegéből vagyunk, üres fényűzőket mindig elkergettünk, mi abban látjuk a világ szabadságát, ha előre is, hátra is tekinthetünk.

Ha eredeti, jó magyar akarsz lenni, nincs nehéz dolgod, csak maradj természetes, nem kell senkinek se a kedvére tenni, ráadásul mindez igen élvezetes. Mert a köztudottnál régebben vagyunk itt, lényegében a kezdettől alakulunk, mikor még barlang jelentette a bunkit, van onnan sok nyoma, hogy ősi a múltunk.

Nem lehet kérdés velük a folytonosság: megszakadására nincsen bizonyíték, inkább a jó élőhely adta hasznosság szaporított bennünket végig – veríték, szorgalom árán, és mintául szolgálván, innen messzire távozó szülőtteink számára, amitől hasonló a táj már ott is, megművelt föld, s takaros tereink

falvak közepének: közös szentelt mű hely, hol jól tárolható volt gabona, füstölt hús, megfért fonóval kohó s kovácsműhely, apraja-nagyja fonalat, vasat nyüstölt, s tartotta öregebb a fiatal szóval, sok mondanivaló volt, mindenki fülelt, ott ismerkedhetett meg szellemi jóval, kit hazafiság, kit szerelem tüzelt.

Azaz olyanok vagyunk, mint a nagy többség, leigázó hatalom ritkán merészelt ránk támadni esztelenségében, fölség hirdette védelemben mindenki részt vett. Ki ezzel, ki azzal, erővel, kenyérrel, de persze a béke volt az alapállás, mert a hitünk spórolt az emberi vérről, elő élet volt istennek felajánlás.

Kárpát-medencénk jelentőségét még az itt élők sem tudatosítják eléggé, hogy itt a föld és víz napfény hatására emberré vált, lett, s nem szélfúttá léggé. Ha a teremtésnek gyermek képzeletét meghaladó fokon nézzük részleteit, a tudomány is csak csodát emlegethet, számba véve régészet eredményeit.

Mert a feltételek megvoltak ugyan jól, sűrű lomboszat és benne ezer állat állt rendelkezésre, hogy az ügyességet hasznára fordítsa gyűjtés és vadászat. De a nagy teleket csak úgy élhették túl, hogy sokkal szorosabban együttműködtek, mint a trópusokon, hol ösztönéletben megrekedtek majmok, itt jól jött sok ötlet.

S ahhoz, hogy a tudást és a képességet minden utódra átruházhassák, kellett a szó a mozdulat mellé, agyhasználat tette meg hatását, őrzött emlékeket. Azóta szeretünk este beszélgetni, ételt és képzetet sütögetni tűz mellett, oly gazdaggá téve gondolat világát, felkészülten várjunk megújuló terhet.

És látunk példákat, közösség erejét, ahogy ég s föld vizét kedvükre terelve halat tenyésztettek, majd háziállatot, búza termett, s főztjüket kenyérral ették. Hegyet s völgyet megműveltek szép őseink, aztán még hódítókkal is megbirkóztak, szószerint, azaz testüket kápráztatva, kényeztetve használtattak lelki jókat.

Vajon díszletté silányulhat-e a táj, égi világot jelölő jelképrendszer, ahol azért szent a föld, mert csillagképi alakzattá rendezte a régi ember? Olyan gondolat rejlik e kérdés mögött, végtelenné tágítva az idők mélyét, két irányba viszi a magyarázatot, hogy mi emelte vezér és népe fényét.

Mert az égi világ földi helytartóját közös neve kötötte mint főszereplőt össze és egységbe, hogy az évkör útján ne engedjen hibát, elhárítson szeplőt. S minden kis és nagy tagja e közösségnek a természet törvényeit úgy tisztelte, hogy eszébe véste örök tételeit, feladata képét lelkébe hímezte.

Tudhatjuk, hogy így volt, nem kell hozzá más sem, csak a földre és mélyébe tekinteni, s megfejteni azt az arány összefüggést, arannyá váltan lényegét őrizheti. Ki az ételtartósítást feltalálta, eszmerögzésre is használt jó eszközt, hordozóját agyagból, fémből égette, virággá díszítve írt rá keresztes kört.

Időtálló szentségként működött soká részletgazdagsággal is teljes okosság, helyreállította test-lélek egységét, egyensúlyát, ha árulók megtaposták. Ez az igaz háttér adhat tovább reményt, és a fogalmakat tartalmazó Ige, általa teremtett és alkotó lényként szüntelen születni mindannyiunk hite.

A Magyar Bibliát nem Ázsia írta, nem Távols-Keleten volt a szülőházánk, békés eszünk, lelkünk erőszaktól sírna, őslakók voltunk, nem kellett honfoglalás. Oly régóta vagyunk itt ezen a tájon, amilyen régen itt megtermett az ember, gazdájaként gyönyörködünk a szép tájban, nekünk meredek a hegy, a síkság a tenger.

Épületes nyelvünk lett a szentírásunk, meséinkkel messze múltba kalandozunk, természet körforgás éves szertartásunk, legszebb ünnepünkön családnak áldozunk. Kényelmesre rendeztük be életünket, kézreálló szerszámokkal dolgoztatunk, állataink vannak jó segítségünknek, kemény a tél, évente egyszer aratunk.

Istenünket megegyezés teremtette, együtt és külön is tiszteljük hatását, nagy felelősség hárul minden felnőttre, berendezze életét és folytatását. Sok támadás ért bennünket ezenközben, hithű védelmezőink hőseink lettek, gazdagodtunk itt megjelent új népkörrel, s nagyhatalmak is erőt belőlünk vettek.

Hány múlt fér a hasbeszélő hasába, ő se tudja, akár egyszerre belefér a szeppe és a tundra, vagy az ellopott hun-avar korszak együtt ad tőle üres múlthoz minket onnan kisöprő seprűt. Időt se számítgat, amint igaz valóságban történt, idővonal csúszkán tologatva kedve szerint az önkényt. Nem ember, természet ura ő az égből,

népeket támaszt dicsőségre vagy foszt meg örökségtől. De ősi emberség hiánya arany tarsolyából boldogtalanságba taszít mindenkit, ki nem része sikernek, mi épül más leigázásából. Állunk üres hassal, s tele fejünk olyan múlttal és jövővel, hogy zsong tőle mindünk erős képzelete, látván régi s új képünk éledni örök világkútban.

Álmomban babilonai mezőség fölé mézelő méhecskeként szálltam, lila virágú lucerna földekről gyűjtöttem nektárt. Kendert is találtam, s bódult világom mélyére érve a boldogság szigetét kertelés nélkül éltem. Veletek vívódtam, ma élök, hogy mertek-e ébren vállalni álom mentén élő mennyországot. Ahol még termő a föld,

s ha nem szent a törvény, van még vasárnap tyúklevés, de nem magasra vetett az ágy, bonyolult hazug a pénz s egyéb erőltetve elvont ügy, visszatérhet múltban kipróbált virtus. Kis lépésekkel jutunk előrébb, mint a lapátonként mélyített árok a folyás helyén és magasítva a medrét. Száz és ezer évet köszöntve jó kimenetel idejéül, ha

pillantásnyi életünkbe úgy halunk bele, mint a kérész. Akkor honnét a hosszú távot átívelő gondolatfolyam, a világ világa mögé tekintő, Tejúton otthonosan mozgó? Honnét a csecsemő komoly tekintete, hogy mély kút se borzongat meg jobban, ha csillagokat tükröztet? A halál édes bájú öregsége, hogy letészem a lantot, mit staféta

örökösként kaptam, ha botfülem volt, akkor is. Meg hogy már nyolcszor milliárd a létszám, de nem sort alkotva vagyunk, mert kilógna a kevés kis és sok nagy lábnyom. Így, aki kimondani mer igazságot, úgy húz fejére hamis átkot, hogy észre se veszi a nép, az istenadta: közüle gyomláltat a 'köz ügye'. De akkor mégiscsak a hódítónak

megettetszett emezek teremtő ereje, magból hús, tej, és a földi javakból az erkölcs. Melléjük állt, az én álmodó népem mellé, mert miért ne lehetne nevén nevezni minden értékünk eme létrehozóját? Nem más árnyékával, magunknak fényével foglalkozhatunk hát, áttetsző egekkel, örök kincsével a boldogulás teljesülésének.

A korábban kialakult és virágzott kettős társadalom, mint olyan a népet az elit kiszolgálójaként használva évezredek át, eszmei eszközként teljes jelképrendszerrel alapozta meg és tartotta fenn katonai hatalmát, olyan rendet képezve és képviselve, amely birtokolja ég, föld és alvilág

üzenetét, értelmét és befolyását, amennyiben élet és halál uraként tőle függ a közösség élete, sorsa, hivatása irányítást gyakorolni, törvényekkel szabni e berendezkedést, harcban fegyverrel kivédeni támadást, szükséges új területet hódítani, felsőbbbségi elvet szentként betartatni.

Eszköznek mindehhez a vagyon is szolgált, földterület, állatállomány és az arany, a hősi vezérség rendelkezett vele, nemzedékről nemzedékre szállt a tudás. Mindez szerves folytatása volt korábbi idők alacsonyabb fokozaton élő világának, ahol ugyan már megvolt minden ismeret, de egyenrangú együttműködése folyt.

Hatalmat egyedül természet mutatott, hozzá alkalmazkodásban versenyeztek, az eredményeset örökítették át, fényűző életmódra nem volt igényük. Amikor megbomlott éghajlat áldása s csak emberfeletti erőfeszítéssel tudtak fennmaradni, olyan lépést tettek akkori emberek, minek maig látjuk

következményeit. Vizsgálták az eget, szabályosságait a földre vetítve, és óriási földmunkákat elvégezve öntözött növények magva adott étket. Feltárult és működött ez a világrend, de elsodorta semmisítő erő, fokozatos éghajlat változást váltott hirtelen haragú tengerár rombolás.

A maradék menekült, mentette ami menthető, de csak a fejében vihette magával szellemi téren nyert s működő tapasztalatát, a szent rend ígését, hogy azt fel lehet építeni újonnan, új körülmények között is, de szigorúbb szabályozással, mert rosszabb feltételek között kellett élni, másokra támadva

esetenként, ha más választás nem maradt, ezért a harciasság váltotta fel a korábbi békés egyetemességet, csak a széleken megbújva őrződött a régi. A békés szellemi réteg jelképein, melyeket tárgyaikon látunk, küzdelmet segítő, erőt és fegyvert istenítő ábrázolások kerekedtek már felül,

hármastagolású világunk mutatva, a csillagos ég olyan nagy befolyását, ami részletesen irányítja sorsunk, ezért lépten-nyomon kedvében kell járni. A halál utánra gondoskodni kellett folytatáshoz szükséges örök javakról, melyeket a sírok ma feltánnak nekünk, híradással ama egykori világról.

Ezt az uralmat és szolgálást gyártó, alá- és fölé rendelést működtető, kiszolgáltatottságot természetesnek vevő, a tömegembert háttérbe nyomó berendezkedést kívánta javítani a kereszténység, megújítani elvi és gyakorlati alapon, testvériség és istengyermekség eszméjével, egység

teremtés céljával a boldogulásért, megtartva a hatalmat is, de a békét előtérbe hozva, szabályokat lelki erővel betartatva, mialatt tudást és törvényt a természet és minden ember fölött álló istenségtől származtatva, a hagyományt célszerűen betagolva, szent rendet teremtve kezdett kormányozni.

Egyre csak keresik, honnan jöttünk, hogyan keveredtünk ide, mintha földönfutók lettünk volna, szállva néprakás hegyire, földhöz, hazához legutoljára jutók. Nemcsak vándorlásunk nem igaz, nem valós, de rokonságunk is másképpen alakult, fazekalt fazék cseréppé tört használva, lenvászson, kender daróc viselve fakult.

Erdőégetéses földművesek lettünk, és igen sok fa kellett fémolvasztáshoz, vad természetből szelíd javat nyertünk, szaporítottunk nemzetet, családot. Sikeres volt messze földekre terjedés, ahová békés, jó tudás vitt bennünket, idegen érdek és megosztó törekvés hamisítja meg közös történelmünket.

Kitörölve a közös múltunk emlékét még mindig ellenséggé akarnak tenni, más földrészekről származók keverékét előállítva belőlünk, szolgálak lenni. Ezért fontos tudnunk: mi mindig itt voltunk, s hódító hatalmak jöttek-mentek folyton, úgy megmaradhat épségben embervoltunk: minden nemzetünk élete tovább folyjon.

Igaz múltunkat keresni a történelem igaztalan ölelésében kudarcra ítélt már eleve és eltervezetten, azaz jól elrendezetten: hamis fényű arcra tekinthetünk vissza minden közelmúlti vezérség révén, mert győztesek sikere ellenükre tovább él, újabb területekre kiterjesztve vezetnének

bennünket az orrunknál fogva, de felhasználva jogos önvédelmünket, legalább régmúltra vonatkozó ügyekben orvosoljuk sok sérelmünket. Mert az aztán igazán bebetonozott, mesterségességében következetes alkotás: őstörténetünkben ördögivé összegyűrt mind, mi nem istenes.

Istenszózáttá lesz a legmagasabb, a legmagasztosabb eszmék összege, forrásuk évezredek homályába fűlt okos emberek emléktelen vetése. Ráadás a földön igen elterjedt csillagvilágból jövő egyöntetű ismeret azonossága, megszemélyesített alakzattal kívánva magához hűséget.

És a bejáratott örökkévalóság szintén átvitetett a beláthatatlanságra, élet vége fádalmán könnyítve, a lét végtelenét a mennyben belakva. Az, kinek kevés múlt-találata lehet önmagáról, másokhoz futna érte lelketlen, de lélek nemz nemzetet, s oly távolról fénylik, mint régről.

Szembemenni a világtörténelemmel, immár sokaknak megfordul a fejében, mert azt birodalmi nézőpontból írták, erőszakot téve az emberiségen. Két irányból is félrevezetőt adva, ami veszélyeket hordozott magában: kisebb csoportérdeket nem tekintettek, s az embert mint olyat nem értették tágan,

minden földrészre kiterjedő hangsúllyal, ami megilletné az ott ténykedőket, mert egyedít hoztak elő természetből, hanem alsóbbrendűnek tekintve őket, szolgasorsot szántak nekik nagy kegyesen, bekapcsolódhattak egy másik világba, felejtve sajátot, mint ami elavult, mert a Nap fejlettekre sütött hétágra.

Azaz inkább ágyút s puskát sütöttek el – alattvalói létet bebiztosítva – a meghódolásra ítéltettek, a lázadó pusztult, menekült sikitva. Olyan világrendet alakítottak ki, mi ezt az egyoldalúságot szolgálta, még a növény- és állatvilág is szenved, fajok tűnnek el, megbénult a Föld mára.

Messzi vidékekről szállítanak mindent, arról közben a hasznot lefölözhessek, s azt a hasznot ugyan fejlesztésre költik, de nem oly célra, hogy mindenkinek tessék. Mert nem a népek egyensúlyát keresik: javát mindenki maga állítsa elő, de múltból örökölt felsőbbrendűségét megtartja világunk rettegető erő.

A nagyon régmúltat illetően kialakult nem csak tudományos, hanem áltudományos tagozat is, utóbbit igen nehéz leleplezni, napjainkig nem is igen sikerült, mert a tudományosság alapjai tekintetében kellene zöldágra vergődni a sok elszáradófélben

lévő ágról, amit a korábbi hiedelmek, hamisítások jelentenek. Olyan ez, mint mikor rossz erdőben keresünk eldugott kincset, mert félrevezetett az emlékezet vagy a titkot elrejtő volt igen ügyes, hiába ássuk fel a megjelölt területet, s hogyha sehogyse

találjuk a keresettet, akkor nem szoktuk bevallani magunknak, hanem végeredményként azt jelöljük meg, amit ott találtunk. Mivel az eddig bevált beállítás bizonyos érdekeket is szolgált, hosszú időre biztosította, hogy követőkre találjon, győztesként

mindig volt s lesz elegendő ereje és vagyona gondoskodni ama múltápoló munkásokról, akik, a tudomány köpönyegébe bújva, csak az addigiaknak nem ellentmondó feltárásokat támogattak. E két oldalról nem unják meg egymásra kígyót-békát kiabálni,

kölcsönös a kiátkozás, minden előadásuk és tanulmányuk úgy indul vagy fejeződik be, hogy a másik áltudományosságát kell kifigurázni, ez parancs, megköveteli a saját tábor, s elismerést érhetünk el vele, még csak saját eredményt se kell felmutatni.

Világos tehát, hogy arról van szó, megcsontosodott nézeteket oldana az új szemlélet, de azt a régi veszélyesnek találja, mert kidobja a fürdővízzel a gyereket, ha mindent megkérdőjelezne és Ádám-Évától akarná átrendezni a történelmet, holott az így

felforgatással vádolt csak gazdagítani szeretné ismereteinket. De ha ténylegesen olyan nagyszámú új adat kerül napvilágra, hogy régi szemlélettel már feldolgozhatatlan és nyilvánvalóvá válik a változtatás szükségessége az átfogó elméletben, érdemi

mélységű megvitatást igényel a közmegegyezés, hogy minden jelentős szempontot magába építve szülessen meg a megoldás. Mindennek hiánya mutatja, tehát békés átmenet lehetetlensége, hogy alapvető hiba van a rendszerben, mert új és régi össze nem

illeszthetőségét a kiindulópontok okozhatják időben, térben és oly vélt eseményekben, amelyeket mondai és regei történekből előzményekként szerkesztettek be a múltkezdetbe dolgos kezek. Ezért feléled, sőt soha ki sem hunyt a lángja az ősi múlt vallásos

megközelítésének, s láthatóan mára teljesen tételes alakot öltött a tudomány helyén működő vallási tagozat, s ahol aztán tényleg nincsen vita, mindent el kell fogadni, amit a múltvadászok lőnek, kitartó keresgélők örök adalékként szorgalmasan összehordanak.

Tisztelendő örökség ez, kételynek nincs helye benne, mert minden úgy tárul fel, ahogy nemcsak igaz múltba, hanem vele még mindig szerves egységben létező lelkünkbe is beillik, ha áhítat és szeretet tölt el bennünket e szentséges varázslat iránt, s be tudjuk fogadni

tartalmas üzenetét, amit őseink, hőseink küldenek egyre felénk. Így tehát fordított bizonyítás történik, nem az egyes adat felől, de az egész irányából, ahol minden megtalálhat olyanként lehet látni, hogyha felmerült, az nem véletlen, hasznos és a miénk, szívünket

dagasztja, olyan sajátságunk, miről eddig nem tudtunk, ezért nem hagyhatjuk elorozni tőlünk idegen irigyeink, mai támadóink által. Félő tehát, hogy már-már mindenki ellenségünk, azaz e vallásunk üldözője lesz, aki nem azt vallja, amit mi, még a tudósok közül is

kiválogatjuk a velünk egyezően nyilatkozókat, a mi embereinket, bár nézetük egészét nem fogadjuk el, hogy üdvözlünk már itt a földön, olyan környezetben, mit mi teremtünk álmodozás közben. De az álom nem valóság, a hit is csak erő, bölcsességre ítéltetett,

aki dudás akar lenni, és meg kell tudni fénni a többi dudással eme szép csárdánkban, örök hazánkban, mindenkit tanítani táncunkra s hirdetni, hogy mindenhol van hely a táncra, mert akaratból van a jelen, igazságból jövő, ami kezünkbe múltunk jutalmából jövő.

Kik birtokolták a régmúlt emlékeit, mielőtt a múzeumokba kerültek és a levéltárakba, ki kezdett ásni először s hol, régészeti hevélet vezérelte céllal-e, hogy megtudjuk, hogyan éltek évezredekkel korábban, vagy épp az auktoroknál szereplők, s kikről Bibliában, Korábban szó van?

Üresen tátongtak-e ama barlangok, ahol olyan sok írásos anyagot találtak, tényleg félredobták-e kincskeresők a papírt, s azok a modern korra vártak? Királyi és főnemesi udvarokban nemcsak kincseket őriztek a kamrákban, okleveleket is nagy viasz pecséttel: jogosan vannak vagyonuk birtokában.

És jöttek felszabadítónak mondott háborúk lecsereelve a főhatalmat újabbra, a birtokleveleket átírták, a régít megsemmisítették, és új, fényesebb udvarba szállították a kincseket, emlékeket, s csak annyit hagytak ránk a történetírók, amivel továbbra megalapozottan maradtak már élen a hatalommal bírók.

Micsoda mérgező lepel takarja múltunkat: romlást látunk benne és vesztes háborúkat, mintha nem született volna nálunk jó példa, ami ne lett volna ellenségeinknek préda. Ezt a takarót legalább vékonyítani kell: átlátva rajta, alatta az igazság kikel, igazság magvát ültette el történelmünk, valódi eseményeit ideje meglelnünk.

Keresni biztos helyeit, helyszíneit, mert krónika mindenféle mesterkedés titkos eredményeképp másként történetre adhat hamis választ: a terület állandó maradhat. Ahol minden történt, ott múltunkba elődök érdemeiket tömték, kik eltávoztukkal ama sok helyszínt sem hagyták veszni, ezer bizonyítékunk van ma már tételezni.

Látjuk gazdag városok rajzát, királyok kincseit, családfák festményeit, hatalom jelvényeit, folytonosságuknak kirablásunk volt az ára, templomok lerombolása, s ami nekünk aztán ő utánuk maradt, csak a magyarázat, miért vagyunk mi most ilyen szegények, míg ők gazdagok: mert a mi vagyonunk saját, az övéké rablott.

Két váltás fontos a történetírásban, bár erről még mástól nem hallottam szólni, egyik csillagmítoszok földre hozása, másik, bár megtörtént, nincs róla hír, csak bővli. Hogy a csillagképek főszereplők lettek, alakzataikból hősokeket faragtak, érthető, hiszen nem voltak feljegyzések az óvilágról, de feltüntették nagyok,

meghatározónak, alapvető időt betöltőnek, misztikus őshatalomnak a kevés hagyományt megőrző korszakot, hol maga a régmúlt látszott csupa romnak. Nem úgy a következő váltás indoka, ahol virágzó népeket hódoltattak, ha szép szóval nem ment, nyúltak erőszakhoz, saját eszmék helyett közszellemet adtak.

Olyan újat tettek meg egyetemesnek, mi megtörte az addigi szervességet,
hiába volt nekünk fejlett hitrendszerük, sutba kellett dobnunk ezt a képességet.
Persze hogy volt a folyamat mögött érdek, de háttérben maradt, magát eltitkolta,
megvásárolt híveit hozta helyzetbe, emberiség üdvét előtérbe tolta.

Eme tanításból ítélték meg aztán a letiport nép műveltség gyökereit,
történetét hamis mesére cserélték, már nem ápolhatta valós emlékeit.
Kiválogatottak hozzájárulhattak a továbbéléshez, de az elvetettek
idősírba estek, nem szól róluk ének, földidézésüktől mai úrság retteg.

Meghamisított múltból csak zavarosat tudsz csinálni, ha nem igazságot kutatsz,
ha te is arra törekszel, mint korábbi hatalmak: kedvedre való ténysort mutass.
Régi szűk csoportnak teszed hasznossá a történelmet: mert hogyha minden az írott,
hát törvénné válik, mi szövegbe foglalt s végül szentírásként igen nagyra hízott.

E csak sok év alatt megtanulhatóval találkozunk iskolás éveink alatt:
vesztes csaták során elhullt sok hazafi, vagy ha tudott, gyáván jó messzire szaladt.
S érdekes, hogy legyőzőnk nem maradt nálunk, de mindig messziről sanyargatott:
munkánk nagy eredményét kivitték innen, s elnyomónk gyarapodására válhatott.

Most nincs nálunk megszálló hadsereg, szomszédok is hozzánk hasonló országok,
de ama réges-régi hazugság kedvéért tovább örökíti mesés mondájuk az átkot:
Mintha mi távolról, gyilkos hódítókként jöttünk volna ide: nomádló elődök,
alvadt vérből építve mai jövőnket, holott népünk őtőlük szenvedett új csődöt.

Mesés Keletről eredeztetni magunkat olyan divattá vált pár évszázad óta,
hogy még a tudományt is megtévesztette, igyekeztek, nehogy megteljen a kvóta.
Nehogy kimaradjunk ama leosztásból, ami rangot adott az új nemzeteknek,
mert valamely nagy ókori birodalmat, vagy középkorit számítottak kezdetnek.

Akkor fél világot átkarolt, állítólag majdnem olyan eszközökkel rendelkezett,
úgy működött, mint mi mainap, s hogy erről nincs adat, semmit nem döntött el.
De adaton a tudomány alapját érte, és nem a szép monda-beli történeteket,
melyek egyébként hatalmi irányba toltak fényűző módon díszített múlt-szekeret.

Hogy azon a kiválasztottak üljenek, kiknek ősei voltak hős alapítók,
nagy tettekre magas rangjuk nyújt hivatást, s ehhez idomuljanak a krónika-írók.
Mert nincs más kritika fegyveres had ellen, csak még erősebb felfegyverzett csapat,
és megírt eseményekhez is jött a merev, örökös szentírássá váló olvasat.

Ez keveredik össze ma tudományban, ahol pedig már pontos mérések vannak:
de nem hittal mozzgatott természetünkről, hogy ne legyen bírálója hamis tannak.

Hogy milyenek vagyunk és honnan származunk, ránk erőltetett értelmetlen kérdés, hiszen valós képünk van, nem káprázatunk magunkról, a kétely ellenséges sértés, azoktól származik, akik hódítottak és így a hontalanság kenyerét ették, előbb saját hazát gyarmatosítottak, majd az nem volt elég, tovább terjesztették

minden népre az elnyomó gyakorlatot, saját történelmüket meghamisítva aláztak belőlük primitív gyarmatot, fényes emberségük lealacsonyítva. Aztán már úgy arattak, hogy nem vetettek, pénzcSATORNÁKON folyt feléjük a haszon, termelést nyersanyagtól függővé tettek, s szállítván nagyra nőtt hatalom és vagyon.

Olyan építkezésbe kezdtek merészen, mit csak ők voltak képesek megfizetni, új városok nőnek ki égig egészen, közben el kell a múltat végképp feledni. Hogy ne emlékeztessen semmi igazra: kik és miként hozták létre szép világunk, inkább fogjuk rá az isteni malasztra, hogy vezetőket küldött, őket szolgálunk.

Pedig egyszerű ez, a természet célja sokkal egyszerűbb és egyezik miénkkel, ne lehessen senki pazarló és léha, éljünk békét kötve sok-sok ezredévet.

Messze múltba vigyen-e az eredet mese, vagy időtlenségbe, attól függő kérdés, származottnak felmenőkön jár-e esze, vagy az örökség általános létérzés. S mert nem láthatunk el az első emberig, hiszen emberöltők sűrű erdőt szülnek, a kétféle módot immár úgy keverik, hogy a kezdet kezdetén is majd ők ülnek.

Sőt, az Alkotó őket választotta ki, egyenes út vezet Ádámig, Éváig, hogy emberré tegye, ami volt állati, s e felhatalmazásuk érvényes máig. A másik, nagyobb csoport kapkodja fejét, hogy lehet ekkorát büntetlen hazudni, tudomány tisztázta fejlődés menetét, s hogyhogy a Jóisten mindig velünk szúr ki.

Nagy túlzásokra lelünk mindkét oldalon, egyik angyaloknak állítja be magát, másikat ördögként kezeli hatalom, nem számol belőlük vőlegényt és arát. Pedig valóságban ez sokkal egyszerűbb: már rég túlszaladt emberi hatékonyság a szükségleteken, felhalmozott-szerűt teremtve, szokatlantól függ a boldogság.

Fűszer, ékszer, álom vonz sok áldozatot, magas árat érte már senki nem sajnál, ha a Nap aranyozott fegyverén ragyog, s mindenféle ízlést kielégít kalmár. Így e furcsa egyetemesség visszahat a gyökerekig, hÉroszok, félistenek tobzódnak egyrészt, de legnagyobb hadat képeznek jelenben lebegő emberek.

Régóta időutazók vagyunk, szinte úgy megyünk vissza az időben, mint szomszéd tanyára juhsajtért, egy kis történeti nyalánkságért, ha létünkre unalom lép.

Sőt, addig volt igazán jó világ, mikor még nem ástak a régészek, feltáratlan voltak a föld alatti részek, nyugodtan szárnyalt képzelet, nem volt hazugság abban,

ahogy a múltat jelen előzményének látták, ugyanolyan szereplőkkel, mint ők, vágyakkal, reménységgel és csalódással, de érettük voltak jövőbe tekintők, hősök, akik megvédték nekünk a hazát, szorgalmas újjáépítők vihar után, akik örök mintát adtak szép hitükkel, nem álltak a sorscsapások után bután,

az örömtelit meg vígan ünnepelték, szertartásaikat hagyták ránk örökölni, és gondosan kimunkált szerszámaikat, s meséiknek is még minden gyerek örül. Ismerősökké tették a csillagokat, mert ők nem a múltba, fel az égre néztek, tanulságokat fűztek alakzatukhoz, jelükben meglátva az időtlenséget.

Mi is onnan vesszük a mitológiát, színházi előadáshoz, kultúrához, pedig már ismerjük a természettörvényt, hogy a fejlett a fejletlenből származott. De nekünk mégis az kell, a biztonságos változatlanúság, mintha idő se lenne, mert akkor magától jön ide a jövő, és múlttá válik mai jelenünk benne.

Sokan járnak keletre kapcsolat után kutatva, rokonságot keresve, tudván amit krónikáinkban leírva látunk, hogy onnan hoztuk volna szép világunk. Pedig széppé az csak ugyanitt válhatott, ahol a nép földművelésbe fáradott, kiterjesztve azt olyan nagy területre, járni kellett benne nyugatra, keletre.

Menni általában a szomszédba szoktunk, s távolról sót, fűszert, drágakövet hoztunk, lóháton, szekéren hódítani járni, távolabb állt tőlünk, mint életben bármi. Mégis jöttek ide ilyenek és győztek, a mieink nekik is eleget főztek, meg a fegyverüknek fémet olvasztottak, kardot, kengyelt és nyílhegyet kovácsoltak.

Lett is nekünk ezért saját hadseregünk, honvédelemre rendelve meneteltünk, de csak maga magunk határain belül, hősen védve a hazát rendületlenül. Közben megérett bennünk az eszmeiség, körosztónak vallotta népünk a hitét, hogy az embereket egyenlőn szeretjük, üdvözülésünket a jövőbe vetjük.

Messze földre terjedt el eme gondolat, mert vitte a hátán sikeres gyakorlat, oly messze, hogy mikor onnan visszaköszönt, feledve kevertük a történet özönt. Könyveink nem a mi nyelvünkön íródtak, s azt nem ellenőrizhették, kik meghóttak, és most már örülünk minden hasonlónak, nyugatról jött hírnek, keleti vadlónak.

Hát, neve szerint az Arany Horda inkább az aranyat összehordva lett fél világ ura, s úgy ragyogott aranyba öltözve, mint sztyeppei világverő nomád titán. Azaz nem az emberi aranykor dicső letéteményeseként, mert az csak békés időszak lehetett, égbe emelt körön csillagrend szép járásaként felidézés.

Csupa utólagos hasonlat szól hozzánk, ha a múltat kutatjuk magunk számára nyerő fogódzónak s olvassuk rá földből kiásott leletekre: semmi se drága. Vastagon fog a ceruza és színezi az eseményeket, gyászos veszteséget felnagyít győzelemmé, ha nyertesek zsákmánya máig nagy hatalmat jelképez.

Mert a valóságban ugyan mi volt oly nagy, mint milyennek mondanak hadseregeket, birodalmakat, midőn a közlekedés ezerszerest alulmúlt mai legeket? Belátjuk, elővéve józan eszünket, hogy ama ezernyi évet s kilométert szellemi oldalhoz kell kötnünk higgadtan, az okosság terjedt, legyőzve az étert.

Ennek pedig szorgalmatos eredménye lett aranyból apránkénti felhalmozás a túlélés mellett, rajta megrögzítve örök emberikénti tudás, a csodás. S bár, tulajdonosaitól elrabolva ilyen készleteket, akik birtokoltak, csodálat tárgyai ma, jobb értékelés, ha azokat nézzük, kik más célért éltek s holtak.

Kevert lakosságú volt-e a magyar nép, sokszor kérdezik és félnek a választól, egyöntetűséget szét vadkan agyar tép mindig, pártütőnek tartva mást választót. Nem terjedhet ki addig elképzelésük, hogy nem vérségi kötelékre szavaznak, de nem egyforma díszítésű a vértjük, ha együtt vágnak neki harcos kalandnak.

Ami egyáltalán nem haza-hódítás, hanem megvédése családnak és népnek, amit két kezünk épített és kitárt világ felé, s bizonyult igaznak, szépnek. Mert a hadivállalkozások csúf tétje nagyobb fejlettségű világ kirablása, dicsekvéssel párosult leltárba véve a zsákmányt, s örök dicsőség bitorlása.

Állandó betelepülőket is vonzott e jó föld itt és gyönyörűség termése, megfértek egymással, nem nyitottak frontot, közös kincs lett nép sikeres műveltsége. Abban voltak egyek, ami lélek dolga, ami külsőségben is megnyilvánult, nem volt zavaró az egység tarka tolla, jelképek értelmén mindenki elámult.

Olyanná válván lettünk eredményesek, hogy az unalmat még hírből sem ismertük, fáradságot észérő pótolta, s ki nemes vállalat tett, vezetőnek elismertük.

Pogányon istentelent érteni: Isten ellen való vétek, eleinkre nincsen hazugabb vád, amit lelki hatalmasság használt ellenünk, mert nem az az igazság. Így a vallás alattomosabb fegyvernek bizonyult, s üldözést kaptunk, eretnekek, mint a nyílt harc: ne csatamezőn az erő, érzelmi elv legyen mindennapi nyerő,

háttérbe szorítva esendő okosság, túlvilági gondviselő az új okság, természet dolgai megszemélyesítve, többé már nem ember tesz fel pontot í-re, hanem éppúgy, amint menny urát szolgálja, a földön is legyen urának szolgája. Békés életbe vittek át csatarendet, szigorú bírák vettek el életkedvet,

mert az evilági csak siralomvölgy lett, örök üdvösséget halál után görget.
Ezzel állt szemben az az ősi virtusunk, hol a nehézségektől úgy szabadulunk,
hogy az minden egyes embernek jó legyen, ne függjön a jólét embertelen kegyen.
Hol világ feltárulva mutatja magát, hisz' megkeressük minden része igazát,

és úgy teremtjük élhető valóságát, hogy közben kedveljük is hasznosabb ágát,
nem megfélemlítve kicsiny voltunkról, csillagokban rejtőző szellemi jussról.
Azaz ki kell végre egyezni a múlttól, kijönni a színre vádlott alagútból,
hogy jó emberséget olyan fokon adjunk, mint ősi időkben, s ettől megmaradjunk.

Hogy lehetett volna Koppány az áldozat, ha már a nagyapja sem áldozott lovat,
táltoshitű volt régóta az ország is, és felépült a koronázó katedrális
jóval korábban, mint azt gondolni mertük, a vallás tartalmát saját múltunkból mertük,
régóta emberi erkölcs mutatott irányt, szerető kapcsolat minden társad iránt.

Az összes ember sorsa volt irányadó, ismeretlen a köznek adott pénzádó,
közösen végezve közmunkákat, midőn egyénileg nem győzhettek nehéz időn.
Nem termelt ki főnököt az a világ, elegendőt adott élethez a napvilág,
vezére volt mindenki, amihez értett, a munka gyümölcse egyénileg érett.

Emlékezet rögzített jó módokat, dallal-tánccal úztek el lelki gondokat,
barátként műveltek földi természetet, égi jelképeknek vettek csillag-életet.
Ma tele a fejünk hamisításokkal, koppányozók támadnak fel teljes joggal,
csakhogy őket elragadja a másik véglet, igazság szolgálata hoz boldog véget.

Nincs, és soha se volt magyar vallás, mert a vallás feladná a hely szellemét,
kerüli a saját eszmét, urat emel fejed fölé, lefokoz a sárga földig, s feledtet
tapasztalatot, máglyára küld okos elmét, gyilkost egekbe vitet, sírját is arannyal
tölti: ne láss rabló szándék mögé, széttép embertársulatot: nem kell magyar vallás

nekünk! Hisszük, valljuk, amit tudunk, hittel végezve a dolgunk, minden maga-
magától értődik, tudás a tettel erősödik, beszédünk az eszmét közli, jót, szépet
társként üdvözli, jövőnk közösségből épül, munkánk gyermekben megtérül,
hazánk a mennyország, s az üdvösség lelki barátság: végtelen nagyság ember.

Hogy ne nyíljon tovább az olló, ne hasadjon agyunk régiségünk tudományában,
legmélyebbre nyúló értékeink felé kell fordulnunk adatok sokaságában.
Mít ma képességnövelő eszközrendszer tesz lehetővé felhalmozni, s csak kullog
utána elméletbe sorolás ügye, pedig azon mindig is igen sok múltott.

Mert aki a történelemkönyvet írja és terjeszti tartalmát az iskolákban,
annyiban meghatározza a jelent is, hogy ő van igaz hatalom birtokában.
S ha mindez kisebb-nagyobb és óriási elnyomás árán tud felszínre megnyugtatni,
ki kell végre egyeznünk abban az elvben, mi mindnyájunknak tud előre mutatni.

Ez pedig csak a közös gyökerünk lehet, emberségünk legkorábban csúcsra járva,
hogy nagy természeti kihívások között teljesítményünk lett a jövő számára.
S merjük bevallani, hogy kihasználtattunk, mert fegyverhasználatig ment a fényűzés,
s a kegyetlenséghez elvi támasz társult, hogy tisztára mossák piszkosságuk művét.

Előbb-utóbb elfogy istenünk türelme, kiben ismeretlenül bízunk annakidején,
mikor még, mint most kell, szabadon élhettünk alkotó képességet létünk mezején.
De ha mindezt átlátjuk, már nincs megállás, hogy kiiktassuk közös veszély rémségét,
ha pusztulás vár ránk élet régi módján, bátran vállanunk kell biztonság reményét.

És nem nyílik majd tovább olló, nem hasad tudat ősmúltunkat illetően, egység
értékét ahogy ott, akkor, megélhetjük ismét, miben segít örökség kegyesség.
Mert aki a történelemkönyvet írja és terjeszti tartalmát az iskolákban,
annyiban meghatározza a jelent is, hogy ő van igaz hatalom birtokában.

Alapvető kérdés az iskolában, hogy mikor volt a „honfoglalás”, de kiderült,
hogy nem történt ily költözőmadár dolog velünk, hogy népünk keletről ide repült.
Még a madaraknak is van annyi esze, hogy északról délre szállnak, aztán vissza,
de hogy egész nép távolra elköltözne, példátlan: mindegyik saját vizét issza,

és borát, ha van neki, hiszen szereti művelni a földet, nincs más foglalkozás,
mely ettől eltántorítaná, így nem lesz hódító soha, de lehet fegyverkovács.
Aztán mindenféle földi jó gazdája s szolgáltatója, mert előbb-utóbb békés
világ köszönt be a háborúk utánra, és divatba jön a kényelemben élés.

A harciasok is megszelídülhetnek, s ekkortól védelemre rendezkednek be,
az alávetettek is kaphatnak fegyvert, az uralkodók meg vigyáznak a rendre.
Világhódítások után már nem maradt célja erőszakot alkalmazóknak,
minthogy lelkeket úgy befolyásoljanak, hajszoljanak ők is csupán földi jókat.

De mennél nagyobb birodalom alakul, annál kevésbé lehet irányítani,
saját helybéli szellem felerősödik, képes múltját kikutatni s tanítani.

Teljes genom a hívószó, keveseket izgat, akit igen, reméli, hogy ebben jobban bízhat,
mint az eddigelé használt nemzeteredetben, közelebb visz igazsághoz, bármily hihetetlen.
Mert a múltunk története befagyott valahol, ama korban, mikortól történetírás karol
fel hatalmat, süllyesztőbe téve ellenfelet: idő vasfoga és feledés mindent eltemet.

Papíron a szöveg arrafelé terelhető, és okiratként érvénye kikényszeríthető: a nép gazdája az legyen, aki elfoglalta harccal a földjét, ki kezdjen dicsőítő dalba. Csakhogy, katonai erő leáldozik hamar, győztesek kormányzása alig több, mint zűrzavar, mert hősi erkölcs kiválasztottjai békében koloncot, terhet jelentenek légüres térben.

Mert ekkor már nem lehet rombolással vezetni, hanem újat építeni, aratni és vetni, miközben megszerzettre már nekik kell vigyázni, koncra támadók új szerveződését kizárni. Pedig azok jönnek, sorra egymás után, hacsak ez nem hazugság, mit elfogadunk bután, vacak érdekérvényesítéssel krónikák piacán, közben minket minden hatalom szolgágra szán.

Nohát, ezek előttre kell visszakanyarodnunk, bevallva, hogy attól kezdve káosz a sorsunk, mert már minket terelgetnek oly bakugrásokkal, valóság nem tud mit kezdeni ekkora sokkal. Mert a való az volt, hogy gyilkos támadás után védelmet szerveztek és azóta az muzsikált, elődeinknél így kettős előny érvényesült, fegyvert is gyártottak, s volt katona és kétszersült.

Csak a modernkori embertelen árulással nem bírtunk, fejbe furakodott hamis tudással, s mikor új, jó eszközökkel leleplezhetnénk, teljes genom árulással fertőzik meg elménk.

Mai ifjúságunk helyében én leborulnék a magyar nemzet nagysága előtt, mint tettem fiatal koromban, és örvidenék annak, hogy magyar vagyok. Tenném, míg lehet, míg ember felé növök, magyarul beszélhetek, hazát ismerhetek ott, ahol lakom, és anyám nyelvét gyakorolhatom szabadon.

Művelhetem magam, magam és mások kedvére, kedvesemére, családom kedvére, s nem kell idegen nyelvet és kultúrát lépten-nyomon lenyelnem. Tisztelném azokat, akik nemcsak vérüket áldozták értünk, de becsületet és szorgalmat, eszességet s jóindulatot nyilvánítottak meg rendületlenül.

Akik olyan sikeresek voltak, hogy Európát megalkották jó emberrel és jó földműves képességekkel, örök időkre példát állítva más földrészeknek is. Nem akarnék önző és nagyravágyó lenni most sem, megelégednék a mai állapotok adta lehetőség szinttel, hogy azt munkámmal megemelhessem.

Együtt akarnék élni a többiekkel, öregekkel és csecsemőkkel, sikeresekkel és elesettekkel, segítve rajtuk s elfogadva őket, őrizve a közös boldogulást. Tájékozódnék az okosabbak, tevékenyebbek körében, sőt szolgálnám őket, hogy kitanuljam, mi a dolgom, mivel lehetek később a kisebbek példaképe.

Ha nem is katona, de honvédő lennék, ha kell a gáton, ha kell a nemzetközi média fronton, de nem hagynám, hogy hollók kiénekeljék a sajtót szánkából. Legalábbis törekednék erre, ha egyedül nem megy, összefogva a többiekkel és az öregekkel, mert közösen egyek vagyunk és összeforrva megmaradunk.

Újra megtanulnám értékelni, élni nemzeti létünk, dalaink, táncunk, ételünk, viseletünk, műveltségünk eredeti s oly sokrétű, izgalmas és felemelő elemeit.

Nem hagynám, hogy hamis történelemmel teljen csak a fejem, odafigyelnék mai vesztes világháborúnkban még életben maradt résztvevőkre, rokkantakra.

Ellenállnék a kábító megtévesztésnek, az embergyalázó kísértésnek és a soha vissza nem térő alkalmak elrablóinak, hogy hüen állva maradjak a mai árban. Hüen hazámhoz, mely rögtön süllyed, ha megállunk javításán, kihasználjuk áldozathozatal helyett a magunk javára, sosem haboznék igazak mellé állni.

Társaként korábbi nagyoknak és kicsiknek, akik egyaránt hozzájárultak mai valónkhoz, társaként a maiaknak, akiket ugyanúgy elfogadok, mint magamat. Semmivel sem lennék se kisebb, se nagyobb senkinél, de egyedülként abban, amihez legjobban értek, kivívva és élvezve elismerést, megadva azt másoknak.

Így intézném a jövőt a jelenben, nem kockáztatva, nem felélve azt, de úgy megalapozva, ahogy csak lehet, amit elődeinktől ellesnünk kötelességünk. Nem egyedül tehát, hanem nemzetben gondolkodva, alkalmazkodva mások azonos törekvéséhez, őket befogadva az enyémhez, míg létünk biztossá lesz.

Ha nemzeti a vallás, akkor van lépcső isten és ember között, a nemzeti közösség és nyelv végeláthatatlanul szolgál értékkel, tagjait felemeli eszmei magasságba, jó megnyugvással, hogy megközelíthető a magamon túli, ami ugyan nem földöntúli, de erőt és egyenlőséget mutat, ha nyúzó úri

huncutság vagy túlkapás: nem isten ellen kell lázadni, csak magunk közt rendet rakni, elhivatott nemzeti érzés ihlette belátható igazságnak teret adni. Ez ugyanolyan elkötelezettséget hoz ki belőlünk, hősies áldozatot akár, mint mit egyetemes hitéletben látunk, hol a csillagos ég a mennyország határ.

Eredetileg azonban fordítva volt, nem szabdalt fel romboló elkülönülés, csak a természethez kellett igazodni, egymás javára történt menés és gyűvés. Akik hódító hadakozásba fogtak, átvágták a helyi eszmei köröket, sajátos új hitet terjesztettek bőszen: leigázott test mellett lelket is nyöget.

Bármennyit is szelídült a modern világ s lett egyetemes túlvilági üdvösség, időnként beüt nagynemzeti háború, nem enged mást a hit, mint saját község.

Mi az a magasabb érdek, amit méltán el kell fogadnunk egyesek szerint, vita nélkül, ősi múltunkkal kapcsolatosan, hogyha komolyan állunk hozzá, felelősséggel? Nincs ez így kimondva, csak érzékeltetve persze, hogy ártalmas kilógnod a sorból, mert a magyarság szívére teszel béklyót, ha nem a végtelen lovas száguldással

együtt szárnyaló szabad lélek híveként nyilvánulsz meg, hanem békés földművelők ártatlan életmódjában akarsz hinni, bizonytalanságot vállalva időtlen

gyökerek hangoztatásával, pontosan megadott időt és helyet tartalmazó győzelmek helyett, mi a honalapítást illeti, s lemondasz győztes dicsőségről is.

Ámde pontosítással éppen nem képes dicsekedni e földrészeket átfogó hit sem, de elnagyolt korrajzokkal ámít, erkölcstelenség ingoványos talaján. Fenntarthat minket máig veszélyeztető, bár általánosan használt eljárási gyakorlatot, hogy jajj a legyőzötteknek, és a történelmet a győztesek írják.

Megfontolandó hát, hogy mely irány tudja egyesíteni a két széthúzó elvet: egyértelműen, mely nem zár ki közülünk egyik fő- s mellékszereplő csoportot sem.

Szabadságszeretőnek mondják a magyart, mert örökkön lázad elnyomói ellen, ami természetes, ha régmúltját nézzük, mert rá jellemző az eredeti kellem. Nem a dicsőségre áhítozik folyton, hanem aprómunkája a diadal, amit megteremhet az emberi szellem, míg magától rájön, rajta addig agyal.

Aztán csodálkozik, hogy te ezt nem tudod, és szívesen megmutatja, magyarázza, a magátólértetődő elvetése az, mi az embert igazán megalázza. Eszébe se jut, hogy bárkit leigázzon, ez a találmány igen távol jött létre, s habár képes volt híveket toborozni, sosem hatolt a lelkekben elég mélyre.

Hanem csak a felszínen parancsolgatott, reménytelenül tekingetve az égre, onnan lehívogatva a segítséget, de a szabad élet tört felszínre végre. Mi abban találtuk meg az igazságot, hogy a kettősséget mindig egyesítsük, úr és szolgál viszonyra bomlott életet egyre csak boldogság vizébe merítsük.

Ha kibontakozhat az emberi lényeg, sosemvolt hasznos tevékenységet folytat, tejjel-mézzel folyó Kánaánt hoz létre, nem csupán hatalmi közkenyeret csorgat. Ezért kell kiiktatnunk a nagyravágyást, hamvadjon el minden felsőbbrendű szikra, helyére felnő majd szép tevékeny élet, megtermékenyülve sok gondolat ikra.

Hogy mekkora lehet egy nemzet mérete, a békés módú kiterjedésétől függ, addig érhet el közösségének keze, ameddig fakadhat műveltségéből rügy. E termékenységnek két tényezője van, egyik a természet adta körülmények, másik amit az agyfejlődés belead, közvetítve egymás felé eredmények.

Amit megfigyelhetünk a méheknél is, hogy térképet rajzolnak mozdulatokkal, és a maguknak megszerzett nektárt védik, sokszorosán feltételezhetjük joggal kiválóan szorgalmas ősembereknél: alkalmazkodtak változó éghajlathoz, emlékezetüket beszéddel növelték, ragaszkodván eredményes gyakorlathoz.

Így aztán a békés módú földfoglalás ősidőben egyszer körbeért a földön, ezért szégyen a fegyveres honfoglalás, csak másodlagos hatalom lett a Földön.

Más földrészekén élők célpontok lettek, „szellemi fölénynek” estek áldozatul, de a hódítók már hanyatlásba estek, és az emberiség még mindig nem tanul?

Pedig már bizonyos, hogy a kicsi a szép, és a helyi táplálékot kell megenni, s hogy a világunk vagy új korszakába lép, vagy a mai élet pusztulását termi. Elméleti szinten is egyértelmű már, hogy az egyetemest egyedi képezi, összesség önálló léte hamis mű vár, összetevője viruljon, a nemzeti.

Király, királyné és királynő, ugyanaz, legalábbis nálunk, ahol a nemzetnek beavatott vezetőt választás útján állítottak, amit manapság megvetnek, tagadva, hogy az a réteg képviselő volt eleve, már születésénél fogva, mert erre felmenője érdemessé vált, s lett utódainak bátorság a sorsa:

Biztonság teremtés önfeláldozással akár, ha a szerencse elpártolt tőlük, akik csatában, harcban őriztek hazát, s volt öregkort megélt forradásos bőrük. Így magas eszményt szolgáltak mindahányan, ősi időfolyamból jött fennmaradást, oly vívmányok békés érvényesülését: nyújtott földreszállt istennel együttlakást,

természettel közvetlenül együttélést csillagos égre rajzolt feladatokkal, miről öregek unokáknak meséltek, jóban voltak növényekkel, állatokkal. Gyógyszertár és szupermarket volt a házuk, önellátásuk ma nyálcsurgató módjára, nekik csak kevés termék volt beszerezendő, azt szállító kereskedő se volt csóri:

Engedélyért vámot adott a királynak, majd a gazdagodás pénzdórára váltott, végül a piacon hitellel fizetve új hatalom támadt s hódított világot. De ha élet forrása még mindig a föld, s szerves társadalomszerkezet ad irány, őrzéssé lett emberiség-tagországok szervezett működése királyért kiált.

Szentté lett elődökkel a legnehezebb és a legkönnyebb bánni, attól függ, honnan hová tart az értékelésünk: tetteik adatainak forrása hitbe lobban, s nem papírmáglyán égnek el oklevelek, hanem az utókor, szellemi érdemkőr jelölte ki útjuk összes viszonylatban, elkerülve benne, hogy kritika megtör

valamely érdeket és lehoz a földre égi magasságból, hol fogant eredet lelki örökkévalóságot példázva, s ő, ahogy a múltban, most is itt van veled. Lényéből, mint magból, ered sok-sok jószág, ámde ember volta közelebb van hozzád, mintha imádat az istent célozza meg, megtörtént esetek bizalmad fokozzák.

Mert amikor kérésed meghallgattatik, biztos, hogy megfogalmazása gondos volt, már abból felderengett megoldás módja, ettől aztán ügyed cselekvésbe torkollt. És az ilyen eset mégcsak fokozódik, amikor országos dolgokról esik szó, és éppen szent királyunkhoz szól a fohász, bizalmunkból lesz jövőnket kitapintó.

De akkor már őhöz is kötünk múltat, minden emberi kormányzás legjobbját,
aminek megtámadóit visszaverte, eredményessége utánzásért kiált.
Ám ha történelmi tényből valóság lesz, mikor megkívánja megbolondult világ,
hogy a megdőlt rendet újjal váltsa az ész, igazság lép elő, mi szentséget kínál.

A magyar jogtest: minden jogunk alapja, ahogy van mindenkinek anyja és apja,
a nép nemzete teremt közös teret és eszmét, birtokolni földet és eget.
Olyan kiterjedt általánosság éltet, egymásra következő sok nemzedéket,
melyben az egyes egyén személyiségét használtatva jutalmazza közösségét.

Mert még így sem tudja mindazt visszaadni értékben, mit szerencséje tőle kapni,
ezért feltétlenül szeretjük a hazát, minden tagja kész érte áldozni magát.
Áldozza is hosszabb, rövidebb élete, napsütéses nyara, borultabb tele,
családossággal fenntartva folyamatát, ezerszeresen kamatoztatott javát.

Bűnösökké lettek azok a vezérek, kikkel a hit magántulajdonná széledt:
közvélelem jogteste nem szent már nekik, országunkat idegenek elé vetik.
És hogy mi a mi teendőnk mostanában, megtaláljuk a magyar jogrend tanában:
ismeretlenséget ismerőssé tenni, egymás lelkében otthonosságra lelteni.

Mi döntsük el, mire emlékezünk, mi volt győzelmünk, miben véteztünk:
az idegen érdekű történetírás ne legyen útmutató, sem nem szentírás.
Emeljük ki a múlt hamis mocsarából elődeinket, akik nem voltak fából,
és köszívük se volt, de éppen érzékeny lelkükre mutat gazdag nyelvünk,

s régen volt teljesítményünk: ma mezőgazdaság a neve mindannak, amilyen gazdagság
táruel élénk, ha régész a földet ássa, kell róluk mutatvány, mindenki lássa.
Azzal vádoltak miket, mit ellenünk tettek: hódítottak, öltek, házakat égettek,
de újra és újra mi felépítettük, vagy bujdosók, szolgák kenyerét ehettük.

Olyan történetek keringenek rólunk, hogy nem csoda, ha most már ellene szólunk:
nem kell tovább hazugságot eltűnünk, modern eszközökkel tudományt kell űznünk.
Nem a dicsőségvágy hajt, hanem igazság fényre juttatása, megdőljön a gabság:
azzal szolgálunk jövői emberlétet, ha feltárjuk múltunkból az emberséget.

Befelé légy büszke rá, hogy magyar vagy, leginkább befelé, hogy a magyar nagy, külön-
nösen ha a megélt időt tekintjük, mióta emberként egymást emberségre intjük.
Erkölcsei nagyságot teremt föld művelése, napját hit ragyogtatja, hogy beérik vetése,
hogy hűség, szorgalom ifjakra átragadjon, teszünk lehetetlent is, még többet adjon.

A szerencsének fémekkel voltunk kovácsa, kenyerének sosem fogyhatott ki kovásza, de mennél többet adott munkánk eredménye, földönfutókat vonzott, rablásnak kitéve. Azok ölték, gyújtogattak és tovább mentek, hősiesen harcoltunk, amikor visszatértünk, családjáért, hazánkért megvédtük a hont, ahol legszebben az örök béke dallama zsong.

Életmódalkotás csúcspontja törvényhozás, szívbe véstük, ésszel féltük minden sorát, mindegyre betartod, ha természeted, úgy neveltek téged, nincs oly, hogy megszeged. Emberségben vagyunk legnagyobbak, s ha kiműveltük, egyetemessé emelnünk a földön szívügyünk, szívesen adnunk belőle, előbb szomszédjainknak, kölcsön.

Hamu alatti parázs is kihuny hamar, de a föld feltárható ősmúltat takar, még fiatal nép is legmélyebbre kapar, itt, ahol minden nyilvánvalóan magyar. Olyan ez, mint az alvás, ivás és evés, felmenők nélkül gyökértelen a levés, ám ehhez az erőltetett szándék kevés, ha nem valóságos, az eredet, mesés.

Mint erdőben elaggott fákat volt szokás hagyni pótlódni ugyanott nőtt cserjékkel, egymást váltó nemzedékek az újhodást végezték majdnem ugyanazzal a néppel. Csak az újkorban jött tarvágás rontása és a mesterséges erdőtelepítés, amint nemzetek, népek megújítása, új vallásokból fakadt nyelvi gyérités.

Alap fegyveres urak birodalmának, s a szolganép is kapott munkát eleget, majd sok, új országföldet foglalt magának, a többi, megosztotta a régi teret. Így előbb göröggé s latinná lett magyar, majd kialakult a germán, szláv és héber, legtöbb új országot is foglalt magának, s többi a magyar teret osztotta még meg.

Történelmünk helyszíneit nem vitatjuk, megörökölték, mint családnak ősatyjuk, de ahogy ez csupán egyetlen vérvonal, egyik nemzet sem egy régi helyen fogan. Bár a krónikákat honfoglalók írják, hódító csapatok csak a felszín bírják, őshazából származtatott hatalommal rendelkeznek a leigázott új honnal.

És fegyverek drága ritkasága miatt, harci cselekményre hazánk ritkán riadt, régen is voltak hosszú békés korszakok, amikor építés piramist rakatott. És mindenkinek remek kis házikókat, szabadon termeltek minden földi jókat, kitaláltak szekeret, hajót, vitorlást, távolról érkezetteknek bevándorlást.

A végén már csak az eszme volt őshonos, vérfrissítés testileg szerencsés, jogos, mígnem újra indult hódítás hulláma, fölé kerekedni jólét oltalmára. Nagy területről nagy gazdagságra jutni, menekülteknek meg világból kifutni, mert a nagyobb erő nem állt meg félúton, nem állhatta meg, hogy mindent fel ne düljön.

A szellemi ellenállást is letörve végül a rombolás eljutott oly körbe, már nem volt elég a régi hivatkozás, mindenütt kisarjadt egy új tavasz, csodás. Mindenki érdeklődik mindenki iránt, földrészek kapcsolata szabja az irányt, végtelen bűn lenne visszafordítani, egy központ alá rendeltnek áhítani.

Ősi népünk utódai között járván nem göröngyök között, hanem sima járdán megyünk, s akként jutunk egymás közelébe, hogy örömajándék lesz a másik léte. Otthonról, az akadémikuskodók közül elszabadulván, itt szívünk szárnyán repül a jóakarát egymás felé, teremtő képzelet tettekké válván igaz nemtő.

A jókívánságok gyökeret eresztenek, ha új ismerőseink eleresztenek, hogy menjünk újra a magunk dolga után, már sokkal okosabban, ha eddig bután. Mennyivel egyszerűbb lenne csak így élni, mint ők merik, láthatatlantól nem félni, s ha eljön a cselekedetek ideje, maradjon kivitelezéshez ereje

az embernek, mert ha lebénul s áll bambán, mert nem tudott túllépni a gyatra hantán, nem lesz méltó rá, hogy túlélésig jusson, igazságosan osztozva régi jusson. Itt ehhez engednek legközelebb érni, mihez nálunk már nem lehet hozzáférni, mert tetszhalottként szenderül a magyarság, itt meg szemlélhetem igaz szép arcát.

Különbözőképpen tekintjük magyarnak magunkat: a legfelszínesebb tényezőt az ország neve jelenti, mert hatalmat ritkán látunk mögé, inkább hegyet s mezőt gondolunk annak, utat, folyót, tavakat, s aztán városokat és templomokat, ismerős tájakat, mosolygós falvakat, gyárkéményeket és sűrű erdőt sokat.

Pedig az országot a nemzet jelenti, csak korlátozott a földrajz befolyása: de ahogy a tudást a nyelvébe rejti, mint süt, főz, s ahogy ízesített a kása. És ahogy belaktuk s megőriztük terünk, kétféle támadásnak voltunk kitéve, hódítónk nemcsak rabságot hozott nekünk, életmód még nehezebben volt megvédve.

Ne feledd, hogy mindig a nemzet nagyjai keltek fel a szabadságért harc élére állván: megszűnjenek emberek jármái, ma ez annyi, hogy magasabb lesz a bére. S a jólétünk híre már messzire elszáll, ide vonzza a szorgalmas munkáskezet, közben kisajátítható lesz e fertály, befolyást nyerne társadalmi szervezet.

Abból már hiányzik történelmi mélység, szervetlen szerkezete igen ingatag, és sajnos nem férhet hozzá semmi kétség, egészen mást ért magyar nevezet alatt.

Zoboralján olyan az élet, mint máshol, ismerős dombos táj, a házak is szépek, nem hinnéd, itt milyen indulatok forrnak, ha helyüket keresik különböző népek. A háborúk igen régtől ritkították, mert a dolgozók kére mindíg is pályáztak hódító hatalmak, hogy nekik szolgáljon, akit ezért néha a porig aláztak.

Vagy nem, csak az új hatalom találta ki, amikor kegyetlenebb lett, mint a régi, vagy ő előtte volt iszonyú elnyomás, emléküket ezért nemcsak a szél tépi.

És a közvetlen múlt lassan mutat arcot, hosszú idő telt el, mire fény derülhet, hogy a jóért harcolt, akit úgy üldöztek, mint gonosztevőt: most lényé példát szülhet.

Vegyes érzelmekkel keverednek aztán egy falun és családon belül élők: különböző nyelven fogalmazva nekik tudás, hír, de ugyanazon istent félők. Mindenütt a többség tud eluralkodni, mert ha kisebbségbe szorul szaporulat, minden intézkedés a gyengébbet sújtja, fájó, ha iskola ott már nem indulhat.

Az ő nyelve és műveltsége így elvész, máséra, idegenére kell átállni, és mivel élni kell, már azt gazdagítja, mert emberként akar mindenképp helytállni. Ez a csapdahelyzet kiegyenlítődik, valahogy, mert elég nagy teret nyújt világ, mindenki megtalálja a helyét benne, s egyre kevesebb, ki igazságért kiált.

Akikkel összetartozunk, jól érezzük ismeretlenül magunk velük, kiderül rögtön, ahogy meglátjuk egymást, hogy testvér a másik, mert magyar közösségen belül lévőnek tekintjük, tudjuk, s ő is minket, és ismerős arcokra rácsodálkozunk, mennyit változott, mióta nem láttuk őt, de eleven kapcsolatban találkozunk.

Jó ügy hozott össze eredetileg is, és a mai ugyanolyan felemelő, a szépséget ugyanúgy élvezzük együtt, ahogy közös létünkben felbukkan erő. Ugyancsak hivatkozunk oly gyökérzetre, minek eszmei értékét nagyra tartjuk, nyelv és nemzet fogant abban valamikor, több ezer évvel ezelőtt volt a rajtunk.

Akkortól kedvezett nekünk itt természet, de másoknak máshol pusztulást okozott, ők meg ránk törtek, hogy mentsék irhájukat, befogadásuk békétlenséget hozott. Mi szorgalmaztuk a kiegyenlítődést, ahogy tesszük ezt mai napig szívesen, és éppen azért kedveljük társainkat, mert köztünk lemaradva élnek kevesen.

Idegenek viszont nem nőnek fel hozzánk, s alacsonyabb szinten belénk kötnek folyton, mielőtt megérne, szedik a gyümölcsöt, megisszák a murcit, nem hagyják, kiforrjon. De minthogy mi sokkal kevesebben vagyunk kiművelten szerencsések, mint nagy tömeg ember szükösség világából, feladat kedvesség s hasznosság által emelt közeg.

Akarod-e, hogy idegeneké legyen az ország, hogy Magyarországot nem magyarok megvásárolják? Vagy azt akarod-e, hogy szabadon boldoguljon nemzetünk, saját ésből, erőből jusson táplálék nekünk? Akarsz-e idegen ünnepeket ülni napestig, gyermekedet hazátlanként

neveltetni, még ameddig? Akarsz-e vesztés bűnös-ként megbélyegzetten élni, elnyomóidat segítők talpát nyalva vesztetten? Vagy akarsz-e hitet élni hagyni, vetni önmagadba, hogy már e perctől eljőjjön feltámadásod? Akarsz-e reményt nyújtani az igaz emberségnek, hogy még legyen millió

éve az emberiségnek? Akarsz-e magyarságod által nyújtott szabadságot, mely megteremti a téged jellemző azonosságot? Akarsz-e teret, közösséget alkotó szellemnek, lelket örök életnek, testet méltatott jelennek? Akarod-e, hogy magyaroké legyen mindig Magyarország, minekünk elő-mennyország?

Mi jó, vagy rossz sorsunk, hova állítottál? Oda állítottál, ahol szükség van ránk, ahol nem kérdezik, hát téged ki küldött, ahol, hogy elfáradsz, azt kell megbecsülnöd. Nem mondták, mit tegyél, adódott magától, összes felmenődben tapasztalt tanár szólt hozzád, aki átjöttél ebbe a világba,

utóbb tudós lehetsz, előbb világ árva. Bár anyanyelveden folyt idegen beszéd, volt, ki veled együtt meglátta a veszélyt: magyar elvek nélkül fenntartani hazát nem lehet sokáig, áttörni a határt a világ és köztünk olyan lendület kell, mely jó, vagy rossz sorsot is elvisel rendületlen.

Magyar. Nem baloldali, nem jobboldali, nem nemzeti vagy nemzetközi: magyar. Magyar jelleg, magyar jellem és magyar gondolkodás. Lehetne akár egyetemes a földön, ha bátran vállalva terjesztenénk. Legalább magunk között – akik értjük s érezzük lényegét – kellene tudatosítani, mert tudatlan lassan elfogyunk miatta.

Emberit jelent elsősorban, ami magyar, emberséget minden körülmény között, s az emberiség egészéért boldogulását, bolygónyi lét nyújtotta örömet-bánatot. Magyaros eszmét a magyar hit hátára, hogy az emberésznek sose lesz hátára, mert alapja a világ bensőjéből ragyog, örökkön fennmarad, mint a magyarok!

Nézd, fiam, nekem az egyetemességet a magyarság jelenti, ezért nem kapkodok külföldön elért, idegen siker után, ami nálunk igen régóta megszokott, hogy vagy kint kell nagy elismerést aratni, vagy onnan hozottat itt beilleszteni, mintha nekünk nem lenne elég sajátunk: mi földhözragadtak vagyunk, más éteri.

Hát, nem, és erre sok gondolkozás emelt, és sokan voltak, kik hasonlóan láttak, te is gyakorlod az újdonság keresést, hogy mélyebbre áss, mint mit kínál a látszat. Különbség van igazság és haszon között, utóbbi hajlamos kisajátítani nemcsak előbbit, hanem mindent, ami csak érték, s azt neki tovább tud hajtani.

Nem kell mondanom, hogy ez mennyire emberi kicsinység és önzés üres találmánya, mégha megtölti is gazdagnak tűnőség, szenvedésözön lesz ugyanis az ára. Ezért letaroló e hódító ármány, s bár elszoktunk tőle, újra éled fegyvert fitogtatató lényege, rettegtetőként láttatja magát, kezeli az embert.

Tehát ez semennyire sem egyetemes, egyáltalán nem követendő, mert végünk szakad, akár emberiségként is hamar, pedig úgy már évmilliók óta élünk. Ezért ragaszkodom a mi békés énünk szülte jellegzetességeihez szilárdan, mi újra és újra megváltásra vezet ebben a minket megtagadó világban.

FÜGGELÉK

